

ЯК БИ НЕ ОБРАЗИТЬ

Старався хлопець до нестями,
Складаючи з паперу квіти,
Бо день народження у мами,
Щось незвичайне б їй вручити!

І ось урочиста хвилинка:
Порадував букетик маму,
Цілує, дякуючи сина,
За своєрідну орігаму.

І, незважаючи на втому,
Так гордо стало і приємно:
Сподобалося і самому,
Все ж він старався не даремно.

Тепер би й для бабусі треба
Підготувати щось цікаве.
Що, різать-клеїть знову треба?
Не хочеться ж, як не лукавить.

А що?.. І думка визріває:
Цей же букетик можна знову
Комусь вручити – хто не знає.
Оце придумано чудово!

І син підходить до матусі,

Щоб зберегла дарунок, просить,
Його він хоче ще й бабусі
Вручити. Тут писати й досить!

Поки що син не розуміє
Усіх премудростей моралі,
І хитрувати ще не вміє,
Тому і плутає деталі.

Йому ще треба зрозуміти,
Як поважать, щоб не образить,
Не гріх, коли не знають діти,
Що можна боляче уразить.

Але чому, бува, й дорослі
Не думаючи, ображають?
Неначе йдуть кудись наосліп,
Через мораль переступають.

Дата написання вірша: 2021-01-08